

ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ.*

Αύγο μου λαμπριάτικο,
Γλυκό, καλοφημένο,
Εσρό, χοκκινούμυτικο,
Πολυπιθυμημένο,

*Αν ἔλεγα τοὴν χάρες σου
Μία-μία μὲ τὴν ἀράδα,
Οὔτε ἡ Λαμπρὴ μ' ἐδίκουνε
Οὔτε δῆλη ἡ νηὸς ὅδοιςάδα.

*Ἐσύ τοῦ φιλοσόφωνε
*Ἐσπασες τὸ κεφάλι,
*Οποῦ ἔχασσομασκούσανε
Μ' ἐπιμονή μεγάλη.

Γιὰ ναῦρουνε στὴ σκέψητους,
Μὰ δὲ θυμόμαι πότα,
*Ἀν τὸ αὐγὸν ἐπρωτᾶνε,
*Η ἀν ἥταν πρῶτα ἡ κότα,

Κ' ἔκαμες τότη φίνταξη
Σ' ἔκεινο τὸ σκοτίδι,
Καθὼς τὴν κάνει σήμερα
Κ' ἔκειται μὲ τὸ κοτοίδι.

Μὰ τὸν τὸν ἔθυμηθηκα,
Ἐκεῖδις δὲ Κοτιδάτος
Ποῦ ματάίνει πάντα δλούθενε
Σὰν κόκορος βαρβάτος.

Καὶ πᾶχει ὅμως δύντυγος
Τὴν ἄθλια κακὴν τύχη
Νὰ ὕγαίνῃ πάντα ἔκείθενε
Σὰν ψόριο σαλαθρίχι.**

*Ἀν μᾶς εἰπῆ ὡς κ' ἔδεπα
*Οπῶς ἡ αύγογραφία
Εἴν' ἔνα πρᾶμα ἀχρίστιανο,
Κ' ἐνάντιο στὴ θρησκεία,

Αύγουμον λαμπριάτικο,
Γλυκό, καλοφημένο,
*Εμπα μέστι στὸ κεράλιτον
Κ' είσαι καλὰ βαλμένο.

Μὰ πρέπει δὲ νὰ ἀκούσετε
Τὴν ἴστορία τ' αὐγοῦ.
Πῶς ἐπρωτογνωριπτηκε,
Πότες, καὶ πῶς, καὶ ποῦ.

Θέλει γνωρίζετε ὅλιστας
*Ἄπδ τὴν ἴστορία,
Τὴν Κιβωτῶ ποῦ ἐγίνηκε
Γιὰ μιὰ νεροποντία.

*Ἀκόμη θέλει ἀκούσετε
Πῶς καθε λογῆς ζῶα
*Ευπασε δὲ Νῶες ἐκείμεται,
Καὶ βλαβερὸν καὶ ἀθῶν.

Πῶς εἶχε ζῶα διάφορα
Τῆς Κιβωτῶς δὲ πάτος,
*Απόδειξη ὑλικώτατη
Μῆς εἶναι δὲ Κοτιδάτος.

*Ἐκεῖθεν, καὶ πρωτίτερα,
*Ἀρχίζει ἡ εὐγένειάτου,
Κι' ὅντις μιλῇ σωπένετε,
Τὰ δίκηρα εἶναι δίκατου.

*Ἐκεῖχν' κ' ἔιαν κόκορο
Καὶ μίαν πουλακιδούλα,
Σὲ μιὰ ἀγγονή παρέμερα
Σὰ μίαν καποναρούλα.

Μιὰ μέρα ἐτούτη ἔκαμ' αὐγὸν
Καὶ κάθε αὐγὴ ἔκαν' ἔνα,
Μὰ πέφτοντας ἐσπούσανε
Κ' ἐπηαίνενε χαμένα.

Αιχοῦτσα καὶ περίεργη
*Η Νάενα τὸν τὴν Βῖσα,
Δὲν ἔκανε ἀλλο ἔκείμεται
Πάρι ἀνέβωκατέβα.

Εἰδε τ' αὐγὸν, κ' ἔβαλθηκε
Μὲ τὸ σιψὶ τοῦ ἀντρός της
Γονατιστὴ ὠμορφάσμωρφα
Κ' ἐτράβηξε ἔνα δύπρος της.

Τῷφας, καὶ τόσο τοῦ ἀρετε
Ποῦ ἐτράβηξε ἀλλο-ν-ένα.
Τρία πᾶσσει εύρεθήκανε
Δὲν ἀφῆσε κανένα.

Μὰ λέν' πῶς λίγο ἔχόρτανε
*Ἀν ἥθελ' εἶναι κ' ἔξι,
Γιατὶ, σπαστὰ, δὲν ἔτωγε
Πάρι δὲ, τι ἥθει διαλέξει.

Μάλιστα λέει. . Ποῦ τοῦρηκα ;
Στὴν Πελαία, ἂ δὲ σφάλλω,
*Οπῶς ἐκύτταζε ἔπειτα
Τὴν κότα ἀν εἶγε κχάλλο.

*Η σχαντερὴ συνήθεια
*Ἐπιάστηκε ἀπὸ τότε;
Νὰ βάνουνε τὸ δάχτυλο
Γιὰ νὰ κυττοῦν τοὴν κότες.

*Ἐτσι τ' αὐγὸν ἔγνωρίσθηκε
Στῆς Κιβωτῶς τὴν πρύμη
Κ' ἡ Εύρωπη ἐχειροχρότησε,
Καὶ δὲ Κόσμος, εἰς τὴ φήμη.

Οἱ χριστιανοὶ τὸ ἔβριψανε
*Ἐπειτα γιένα θῖμμα
*Οποῦ τ' αὐγὰ τὰ ἐτίμησε
Πουλιὸν πάρι ἀλλο πρᾶμμα.

*Εἰχ' ἔρτει ἀπὸ τὰ σύγνεφα
*Η φεύτικη ἀγγελία
Πῶς ἥτανε στὰ Οὐράνια
Μεγάλη ἀπελπισία.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Τί συφορὰ δὲν ἥτανε
Γιὰ κειοὺς ποζχαν' πραμμάται,
Κ' εζούσαν' κ' ἐπλουτένανε
Μ' ἐκειὰ τὰ δύο παλάτια !

*Αφοῦ πουλιὸν τῆς ἔλειπε
*Η μισθαπόδοσία,
*Εμενε δίχως νόημα,
Δίχως σκοπὸν δὲ θρησκεία.

Κ' ἔπρεπε, ἀν ἔνας ἥθελε
Στὴν πίστη ν' ἀπομείνῃ.
Νὰ προσκυνᾷ τὴ Θεότητα
Μόνον γιὰ εὐγνωμοσύνη,

Κι' ὅχι γιὰ φόδο κολασης
Κ' ἐλπίδα σωτηρίας,
Μὰ γιὰ ἀριόκερδο αἰσθημα
Εὐγενικῆς καρδίας.

Τοῦτο ἥτανε τὸ δύσκολο,
Κ' οἱ θρησκοὶ ματαπράτες
Μόλις δὲ Θεῖδις ἔξεπετε
Τοῦ ἐστρέψανε τοὴν πλάτες.

Τότες τ' αὐγὸν ἀγανάχτησε
Στὴν τέτοια διαγωγήτους
Καὶ τοῦς ἔξεμπροστίνιασε
Τὴν περασμένη ζωήτους.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

*) Παρετίθεμεθα ὡδε τὸ γαριέστατον τοῦτο ποιημάτιον τοῦ νεωτέρου Δουκιανοῦ, τοῦ γηραιοῦ Ανδρέου Δασκαλάτου, ὃστις οὐχὶ ὅσον ἔδει, νομίζουεν, γνωστὸς τυγχάνει ὥν, καίπερ ἀνήκων τῆς τάξει τῶν ἀληθῶν ποιητῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, γράφων δὲ ἀληθῶς τὴν δημώδη τῆς πατρίτος αὐτοῦ γλῶσσαν οὐχὶ δι' ίδειν, ὡς οἱ αὐτοκαλούμενοι ὑπέρμαχοι τῆς δημώδους.

**) Σαλαθρίχι· σαῦρα, βουστερίτσα ἡ γουστερίτσα.

***) *Ρέππεδο· πύργος βέραν πρὸς τὸ πέρι ον.

« Καὶ δὲν ἔτημειώνετε
« Μὲ τόσες ἀσχημίες
« Τὸν δυστυχῆ ποῦ ἐτόλμουνε
« Νὲ δειξῇ ἀμφιβολίες;

« Πῶς ἔτσι τώρα γλήγορα
« Έκλείστε τὰ μάτια,
« Ἀφοῦ πουλιό δὲ βλέπετε
« Στὴν πίστη μίνα πραμμάτεια;

« Δωιπόν δὲν ἀγαπούστετε
« Τὸ Θεῖο μὲ τὴν καρδιάτας
« Μὲ τοῦχετε σὲ διάφορο
« Χοντρό, τὰ αἰσθήματάτας.

« Κι' ἀν ἥτανε τὸ διάφορο
« Ή μόνησας θρησκεία,
« Πῶς ὅσοι δὲν ἔχλινανε
« Γιὰ τὴν κερδοσκοπία

« Μὲ τότην καταρρόνηση
« Τσού ἐλέγετε ἀτεβεῖς,
« Ποῦ ἐμπρὸς σ' ἐσάς δὲν ἥτανε
« Πάρι ἀριλοκερδεῖς;

« Ετσι τὸ αὐγὸν ἔρητόρευε
Κ' ἐμιλησε στὸ χαμένα,
Γιατ' είχαν' οἱ θεογέλαστοι
Τ' αὐτιάτους βουλομένα.

Μὰ οἱ Οὐρανοὶ δὲν ἄργησαν
Νὰ κάμουνε τὸ θῦμα
Ν' ἀνοίξουν' καὶ νὰ δεῖξουνε
Γιὰ ψεύτικο τὸ καμμα.

Τότες δὲ κόσμος ἔπεσε
Στὸ χῶμα μὲ τὰ μούτρα
Κ' ἐρίλησε ἵππο τὴ δεῖλιατο
Τὴ γῆ καὶ τὴν ἑκοῦτρα.

Πολὺ συχνὰ οἱ φευδόριστοι
Ἐδειξανε βλακία
Ποῦ καὶ τ' αὐγὴν ὑπερέβηκε
Εἰς τὴ βαθμολογία.

Πολὺ συχνὸν ἔτυνέδηκε
Νάζουν· τ' αὐγὴν τὴ γνώση
Ποῦ ἡ φύση δὲν ἡθέλητε
Τοῦ θρῆσκων νὰ δώσῃ.

Ἐπιρίψανε ἀκατάδες/τα
Γιατ' είχε κοκκινίσουνε
Γιὰ κειοὺς ποῦ ἔτοχαζόντανε
Τὴ Θεότην ὑπατήσουνε.

Μὲ ἔκεινο τὸ κοκκίνισμα,
Τόσο περίεργο πρᾶμμα,
Οἱ θρῆσκοι τὸ ἔτηγήσανε
Οὐχὶ ἐντροπὴ, μὲν θῦμα.

Ἐπειτα δὲ τὰ ἔθαψκε
Γιὰ ἐνθύμιση ἔκεινου,
Κ' εἶναι τὰ χρονοστρόια
Τῆς ἐντροπῆς τοῦ Αὐγοῦ.

Ἐτσι, λαμπρὴ καὶ ἀπόλομπρα
Ολοι βαστοῦν· τ' αὐγότους.
Μικροὶ—μεγάλοι θέλουνε
Νὰ φάνε τὸ δικότους.

Κ' εἶναι σχεδὸν ἀδίνατο
Απὸ τὸ περείδει:
Νὲ μὴ ἴδητε κάποιονε
Μὲ κάποια νὰ φιρέρη *

Φιρέρει τότες διγεντρὸς
Μ' ἔκεινες ποῦ γιατρεύει.
Φιρέρει κι' δισυνήγορος
Μ' ἔκεις ποῦ διαφεντεῖει.

Φιρέρει πάλε διγείτωνας
Μὲ τὴν γειτώνιτέστου.
Φιρέρει κι' διρημέριος
Μὲ τα' ἔνορίτιτέστου.

Φιρέρουνε ἀνερώτητα
Ολοι, λαϊκοὶ, παπίδεις . . .
Ω, τῆς λαμπρῆς νὰ ἔμοιάζανε
Καὶ ἡ ἄλλες Κυριακίδες!

Καὶ τότα φιρίσματα
Ἐσείσαι ποῦ τὰ κάνεις,
Κόκκινο Αύγο λαμπριάτικο,
Ποτὲ νὰ μὴν πεθάνης.

Ανθρέας Λαδκαράτος.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Μετὰ τὸν ἐν τρισὶ προηγουμένοις τεύχεσι τῆς Ἐδδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως σύντομον ἀναγραφὴν τῶν σχετικῶν πρὸς τὰς ἡλιακὰς ἰδίας ἐκλείψεις γεγονότων, τὸν περιγραφὴν δὲ τῶν κατὰ ταύτας παρατηρηθέντων φαινομένων, τὸν ἀνάπτυξιν τῶν πρὸς ἐρμηνείαν τῶν φαινομένων τούτων διατυπωθεισῶν ὑποθέσεων καὶ τὴν εἰδαγωγὴν τοῦ ἀναγνώστου εἰς τὸν σημερινὸν τοῦ ζητήματος τῆς φυσικῆς τοῦ Ἡλίου συστάσεως θέσιν, ἀναγκαῖον εἶναι ν' ἀσχοληθῆμεν σῆμερον περὶ τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐγγίζουσαν ὀλικὴν ἐκλειψίν τῆς 4)16 ἀπριλίου, πῖτις καὶ ἔνεκα τῆς ὁρας τοῦ ἔτους ἐν ἡ γενήσεται, καὶ ἔνεκα τῆς θέσεως τῶν σημείων, ἀτίνα ὑπολογίζονται κείμενα ἐν τῇ ζώνῃ τῆς ὀλικῆς φάσεως, τελευταῖον δὲ καὶ ἔνεκα τῆς διαρκείας αὐτῆς, θεωρεῖται ως μία τῶν ἀξιολογωτέρων τοῦ αἰῶνος, κατὰ ταύτην δέ, ως καὶ διλλοτε ἐσημειώσαμεν, ἡ προσοχὴ τῶν ἀστρονόμων συγκεντρωθήσεται περὶ τὴν ἔρευναν καὶ ἐξακριβῶσιν τῆς φύσεως τοῦ ἡλιακοῦ στεφάνου, οὕτω δὲ συμπληρωθήσονται, τῶν περιστάσεων συντελεσθῶν, αἱ περὶ τῆς συστάσεως τοῦ Ἡλίου καὶ τοῦ περὶ αὐτὸν χώρου ἡμέτεραι γνώσεις.

Η προσεχὴς ἡλιακὴ ἐκλειψίς τῆς 4)16 ἀπριλίου,

ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸν τῆς 25)6 ἀπριλίου 1875, ητοι ἡτο κεντρικὴ ἐν Σινικῇ, δὲν εἶναι μόνον μία τῶν διαφορετέων τοῦ αἰῶνος τούτου, ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταῖα τοῦ αἰῶνος δι' οὓς αὐξηθήσονται αἱ περὶ τοῦ Ἡλίου ἡμέτεραι γνώσεις. Η μεγάλη στη διάρκεια τῆς ὀλικῆς φάσεως τῆς ἐκλειψίας ταύτης προύπολογίζεται εἰς 4° 49'', εἰς σημεῖον τοῦ Ἀτλαντικοῦ κείμενον εἰς Β. πλάτος 30° 22' καὶ εἰς Δ. ἀπὸ Παρισίων μῆκος 34° 47', βαθμοῦ δὲ ἡ διάρκεια ταύτης ἐλαττοῦται μέχρι τοῦ ἐλαχίστου μέτρου πρὸς νότον μὲν (μέχρι 2° 28'') εἰς σημεῖον τοῦ Ειρηνικοῦ ωκεανοῦ κείμενον εἰς Ν. πλάτος 35° 56' καὶ Δ. ἀπὸ Παρισίων μῆκος 95° 22', πρὸς βορρᾶν δὲ (μέχρι 2° 12'') εἰς σημεῖον κείμενον ἐν τῇ Σαχάρᾳ, εἰς Β. πλάτος 17° 0' καὶ εἰς Α. ἀπὸ Παρισίων μῆκος 23° 6'. Επειδὴ δὲ ἡ σκιὰ τῆς Σελήνης προσβάλλεται ἐπὶ τὴν Γῆν ἐπὶ ζώνης μεγάλης ἐκτάσεως, παρουσιάζεται κατὰ τὴν ἐκλειψίαν ταύτην ἀξιόλογος ἐκλογὴ σταθμῶν, ἐν οἷς ἡ διάρκεια τῆς ὀλικῆς ἐκλειψίας δισταί μακρά.

Ἡ ἐκλειψία αὐτῆς, πῖτις εἶναι παρ' ἡμῖν δρατὴ ως ἐκλειψίας μερικὴ πρὸς τὴν δύσεως τοῦ Ἡλίου, ἀρχεται ἐν τῷ νοτιῷ τμήματι τοῦ Ειρηνικοῦ ωκεανοῦ, δὲ γραμμὴ τῆς ὀλικῆς κεντρικῆς ἐκλειψίας διευ-

*) Φιρέρης φιρέρω, λέμε ὅταν μὲ τὸ αὐγόμας χτυποῦμε τὸ αὐτὸν τὸν ἀντίπαλούμας. Ferire.